

प्रव्रजन्तोऽभिधावन्तो कृपणं पुत्रगृह्णिनीं । रुदतीमपहायेनामगच्छाम वयं वनं ।
 न नूनं म्रियते दुःखैः सा चेज्जीवति केशव । तथा पुत्राधिभिर्गाढमार्त्ता ह्यनर्त्तमत्कृता ।
 अभिवाद्याथ सा कृष्ण त्वया मदचनादिभो । धृतराष्ट्रश्च कैरथ्यो राजानश्च वयोऽधिकाः ।
 भीष्मं द्रोणं कृपञ्चैव महाराजश्च वाह्निकं । द्रौणिश्च सोमदत्तश्च सर्वैश्च भरतान् प्रति ।
 विदुरश्च महाप्राज्ञं कुरुणं मन्त्रधारिणं । अगाधबुद्धिं धर्मज्ञं स्वजेया मधुसूदन ।
 इत्युक्त्वा केशवं तत्र राजमध्ये युधिष्ठिरः । अनुज्ञातो निवृत्ते कृष्णं कृत्वा प्रदक्षिणं ।
 प्रव्रजन्नेव बीभत्सुः सखायं पुरुषर्षभं । अब्रवीत् परवीरघ्नं दाशार्हमपराजितं ।
 यदस्माकं विभो वृत्तं पुरा वै मन्त्रनिश्चये । अर्द्धराज्यस्य गोविन्द विदितं सर्वराजसु ।
 तच्चेद्दुरसज्जेन सत्कृत्यान्वमन्य च । प्रियं मे स्थान्महाबाहो मुच्येरन् महतो भयात् ।
 अतश्चेदन्यथा कर्त्ता धार्तराष्ट्रोऽनुपायवित् । अन्तं नूनं करिष्यामि चक्षियाणां जनार्दन ।
 एवमुक्ते पाण्डवेन समाक्ष्यदृकोदरः । मुहुर्मुहुः क्रोधवशात् प्रावेपत च पाण्डवः ।
 वेपमानश्च कौन्तेयः प्राक्रोशन्महतो रवान् । धनञ्जयवचः श्रुत्वा हर्षोत्सुकमना भृशं ।
 तस्य तं निनदं श्रुत्वा सम्प्रावेपन्त धन्विनः । वाहनानि च सर्वाणि शक्रभूवे प्रसुस्रुवुः ।
 इत्युक्त्वा केशवं तत्र तथा चोक्त्वा विनिश्चयं । अनुज्ञातो निवृत्ते परिष्वज्य जनार्दनं ।
 तेषु राजसु सर्वेषु निवृत्तेषु जनार्दनः । तूर्णमभ्यागमद्वृष्टः शैथ्यसुग्रीववाहनः ।
 तं हया वासुदेवस्य दारुकेण प्रचोदिताः । पन्थानमाचमुखिं यस्मान्ना द्रवाम्बरं ।
 अथापश्यन्महाबाहोऽर्द्धध्वनि केशवः । ब्राह्म्या श्रिया दीपमानान् स्थितानुभयतः पथि ।
 सोऽवतीर्य रथात् तूर्णमभिवाद्य जनार्दनः । यथावत्तानूषीन् सर्वानभ्यभाषत पूजयन् ।
 कच्चिन्नेकेषु कुशलं कच्चिद्धर्मः स्वनुष्ठितः । ब्राह्मणानां च यो वर्णाः कच्चिन्तिष्ठन्ति शासने ।
 तेभ्यः प्रयुज्य तां पूजां प्रोवाच मधुसूदनः । भगवन्तः क्व संसिद्धाः का वीथी भवतामिह ।
 किं वा कार्यं भगवतामहं किं करवाणि वः । केनार्थेनेह सम्प्राप्ता भगवन्तो महीतलं ।
 तमब्रवीज्जामदग्न्य उपेत्य मधुसूदनं । परिष्वज्य च गोविन्दं सुरासुरपतेः सखा ।
 देवर्षयः पुण्यकृतो ब्राह्मणश्च बह्वश्रुताः । राजर्षयश्च दाशार्हं मानयन्तस्तपस्विनः ।
 देवासुरस्य द्रष्टारः पुराणस्य महोपते । समेतं पार्थिवं चक्षुः दिदृक्षन्तश्च सर्वतः ।
 सभासदश्च राजानस्त्वाश्च सत्यं जनार्दनं । एतन्महाप्रेक्षणीयं द्रष्टुं गच्छाम केशव ।
 धर्मार्थसहिता वाचः श्रोतुमिच्छाम माधव । त्वयोच्यमानाः कुरुषु राजमध्ये परन्तप ।
 भीष्मद्रोणादयश्चैव विदुरश्च महामतिः । त्वञ्च यादवशार्दूल सभायां वै समेयथ ।
 तव वाक्यानि दिव्यानि तथा तेषाञ्च माधव । श्रोतुमिच्छाम गोविन्द सत्यानि च हितानि च ।
 आपृष्टोऽसि महाबाहो पुनर्वक्ष्यामहे वयं । याह्यभीक्ष्णेन वै वीर द्रक्ष्यामस्त्वां सभागतं ।
 आसीनमासने दिव्ये बलतेजःसमागतं ।
 इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि भगवद्गीतापर्वणि भगवद्गीते द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ८२ ॥